

Kuin viimeistä päivää

Nuoruuteni uljaina vuosina elin toisinaan kuin viimeistä päivää. Silloin velatkin muut-
tuivat saataviksi. Ennen kaikki oli parem-
min. Juuri nyt elän ainoastaan viimeistä
päivää. Kuin-sana on pudonnut pois.

Tuskin klyyvarini kuitenkaan tänään pe-
räseinään kolahtaa. Ken tuota silti tietää?
Toki olisi helpompi hyvästellä tämä har-
vojen riemujen ja monien murheiden täyt-
tämä teatterinäytöntö saappaat jalassa,
mutta että näissä Reino-tossuissa – sille-
hän nauraisivat jo naurismaan aidatkin!

Eikö mitä – nyt on viimeinen päivä meille
jokaiselle täysin tasapuolisesti – ikään,
elopainoon ja kauluksen numeroon kat-
somatta. Nimittäin mätäkuun viimeinen
päivä. "Voi turskan perkeet! – mikä ih-
meen mätäkuu?" äimisteli serkkupojan
jälkikasvu kolmannessa polvessa ja tiristi
Googlesta tietoa.

Mätäkuu sijoittuu välille 23.7.—23.8. Se on
vuoden kostein ja kuumin aika, jolloin elin-
tarvikkeet pilaantuvat tavallista herkem-
min. Sama koskee haavojen tulehtumista.

Käsite on peräisin jo muinaisesta Egyptis-
tä. Suomessa sen otti käyttöön Mikael Ag-
ricola, mies täyttä terästä! Käänsi Raa-
matun kirjakielelle, jota ei ollut olemassa
– kansalle, joka ei osannut lukea.

Mätäkuun ajankohta esiintyi satojen vuo-

sien ajan suomalaisissa kalentereissa,
mutta Helsingin yliopisto poisti sen alma-
nakastaan vuonna 1996. Näin ne murene-
vat ikiaikaiset perinteet kuin laivakorppu
pilssirotan pureskelemana.

Viimeisestä päivästä tulee mieleen käsite
DEADLINE, joka merkitsee määräaika-
tai takarajaa. Se on päivämäärä tai kel-
lonaika, johon mennessä jonkin tehtävän
tai projektin on oltava valmis. Deadline on
yhtä armoton kuin aamuvieras iloisen illan
jälkeen. "Hiipii vuoteen jalkopäästä, kun se
tulee, ei se säästä."

Jollekin se saattaa olla viimeinen päivä,
jolloin sovitut ristikot on lähetettävä kus-
tantajalle. Tämän tekstini deadline oli 11.8.
Aamuhämärissä herätessäni sanaakaan
ei ollut paperilla. Mikään juttu ei tuntunut
saavan ilmaa siipiensä alle. Sitten muistui
mieleen mätäkuu, joka poiki nämä puoli-
paniikissa rustatut rivit.

Ovella olevan syyskuun Sanaseppo-leh-
teen piti toimittaa ristikko 3.8. mennessä.
Viimeisenä päivänä sen taas kerran lähe-
tin. En ymmärrä, miksi minulle senkin suh-
teen tulee aina niin viheliäinen kiire. Itse
laatimus on yleensä ajoissa valmis, mutta
salonkikelpoisia vihjeitä sorvailen hätä-
päissäni vielä viimeisillä hetkillä.

Jos siis viime tinkaa ei olisi, mitään ei tulisi
tehtyä. Että näin. Mutta nyt kutsuu Punai-
nen pelikaani. Se ei sentään vaadi täyttä-
mistä tällä punaisella minuutilla. Paras-
ta ennen -päiväys puuttuu – deadline is
dead!

Kalle Pertola
kalle.pertola@ristikkoakatemia.fi

Lähetätkää ristikkoiheisiä kysymyksiä ja mielipi-
teitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi